

Шестнадесетий сонетъ.

Не трае нищо!

Времето ни невообрати

Fugit irreparabile tempus!
Ad nihilum omnia recidunt!

Не трае нищо! . . . Всѣкий часъ по нѣщо ни отнема!
Лѣтата на живота сж видѣнья скоротечни!
Въвъ хода къмъ нищожество минутенъ отдихъ нѣма,
Едни окови само на човѣшкий духъ сж вѣчни!.

Тжга безъ име! . . . Времето да чувствовашъ какъ бѣга,
Какъ прѣобрыща — въ споменъ черъ—най лучезарно дѣло,
Какъ смазва всѣки чистъ вѣсторгъ и всѣка воля блага,
И, противъ времето безсиленъ, да навеждашъ чело!

Не трае нищо! . . . Тозъ припѣвъ въ три думи е ужасенъ
Кат' майчинъ ревъ прѣдъ хладний трупъ на дѣтенце любимо! . .
Въ безцѣлни схватки, въ подвиги безплодни, въ трудъ напрасенъ,

Лютъ вѣтеръ, сѣкашъ, листъ по листъ, оголва ни душата! . .
О, разрушеньето въ свѣта е салтъ неразруσιμο,
И родъ на родъ единъ завѣтъ прѣдава — мрътвината!

